

Rosa Maria Paya, Jorge Luis Garcia (alt Antunez), Antonio Rodiles med flera Floridakubaner applåderar Trumps Kubapolitik

Kuba mitt i hungerspelen

Fernando Ravensberg

”Damerna i Vitt” och andra dissidentgrupper gjorde ett uttalande mot EUs överenskommelse med Kuba, om att normalisera de bilaterala förbindelserna. De tänkte pressa Bryssel att återuppta de ekonomiska påtryckningarna på öriket

En av Joven Cuba-bloggens medlemmar skrev: ”om det någon gång skulle hända att jag känner mig trött, om jag skulle få för mig att det inte längre finns så många skäl för att försvara Revolutionen, behöver jag bara sätta mig och titta på videor om kontrarevolutionen. De är rena lektionerna, de sopar undan varje tvivel och laddar batterierna för att fortsätta kampen.”

Jag skriver detta för jag helt och hållet förstod många kubaners reaktion när de insåg att dessa grupper tänker försöka stänga in dem igen, när Miamis anticastrister och Kubas ”dissidenter” kritiserar Europa och applåderar Trumps politik.

Washingtons åtgärder visar med all önskvärd tydlighet vilka ”fienderna” är, vilket politiskt är till fördel för Revolutionen. Men, de skadar nationen, vars ekonomi – såväl landets som familjernas – blir lidande av nerdragna förbindelser med USA. Det var för bedrövligt att se dessa ”kubanska folkets räddare” applådera Trump och sjunga USAs nationalsång med handen på hjärtat. Det kan bara tävla med den dissident som springande ”paraderade” på Revolutionstorget med USAs fana i höjden.

De anklagar Kennedy för förräderi men sanningen är att de som invaderade Grisbukten allihop kapitulerade inför Kubas hemvärnssoldater.

Kuba anklagar dem hela tiden för att vara ”Imperiets legoknektar”, men det måste erkännas att oppositionen ger dem rätt. Det kan också sägas att den inhemska propagandan i väldigt liten utsträckning utnyttjar de bilder dissidenterna bjuder på.

Anticastrismen verkar inte ha några generationsproblem, Rosa María Paya eller Antonio Rodiles fortsätter med

samma strategi som på 60-talet: att trycka på USA att störta Revolutionen. Det var inte av en händelse som de sätter sig i knät på de som invaderade Grisbukten.

Bland de dissidenter som var närvarande den 16 juni utmärker sig Jorge Luis García (känd som Antúnez), som applåderade men ändå tyckte att Trumps åtgärder var för mjuka, som han skrev i ett brev till Vita Huset med krav på hårdare tag.

Antúnez kräver att Ekonomiska Embargot (USAs Kubablockad ö.a.) ska utsträckas till fria händer för Washington att använda ”alla tänkbare påtryckningar” och anta en ”politik mot Havanna utan minsta lilla eftergift”.

Han vill att Kuba ska tillbaka på listan över ”länder som främjar terrorism”, som det aldrig borde ha tagits bort från” och uttalar sig mot allt kulturellt utbyte Jämfört med Antúnez verkar Trump försiktig och måttfull.

Miamis anticastrister och den inhemska oppositionen satsar hela tiden på att det är Washington som ska störta Kubas regering. Att föreslå ledaren för världens starkaste militära och ekonomiska makt att använda varje tänkbar påtryckning mot ditt eget land är inget nytt, den stämmer precis med den strategi som rått sedan de skäggiga segrade.

Opposition satsade hela tiden på att USA på ett eller annat sätt skulle krossa Kubas Revolution och sedan som den goda grannen överlämna nationen åt dem som gåva. Detta resonemang ledde dem till nederlag gång efter annan sedan 1959.

Fortfarande idag anklagar de president Kennedy för att inte ha givit Pentagon order att angripa Kuba när de ”hjälmotodiga” medlemmarna i brigad 2506 allihop hade kapitulerat i Grisbukten mindre än 72 timmar efter landstigningen.

Dessa antikommunistiska kämpar är väldigt orättvisa för de var de själva som gjorde att den militära operationen misslyckades när de inte kunde göra motstånd tillräckligt längre. De är dessutom otacksamma för det var JFK som

Forts sid 17

Forts från sid 16

räddade dem genom överenskommelsen med Fidel Castro att utväxla dem mot barnmatskompotter.

Ingen kuban skulle förlåta att dissidenterna stöder USAs ekonomiska blockad.

Med sådana kompisar är det inte underligt att dissidenterna blir utfrusna, alla kubaner vet att det är de fattigaste, de svagaste, de mest sårbara som ”på köpet” får betala för denna ”påtryckningsstrategi” i dessa hungerspel.

Det ”Damerna i vitt” och Antúnez vill, det som

Rosa María Paya och Rodiles kräver är en återgång till trakasserierna mot de kubaner som håller stånd, de som statssekreterare Lester D. Mallory präntade ner i svart på vitt den 6 april 1960, ordern som föreskrev iscensättning av en ”skicklig och diskret” handlingsplan som berövar ”Kuba pengar och leveranser får att minska deras finansiella tillgångar och reallönerna och framkalla hunger, förtvivlan och att regeringen störtas.”

översättning Eva Björklund

